

UZASADNIENIE

do wyroku w całości

Decyzją z 21.11.2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił T. S. prawa do rekompensaty z tytułu pracy w warunkach szczególnych, argumentując, że na wymagany do dnia 31.12.2008 r. co najmniej 15 lat staż pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wnioskodawczyni udowodniła jedynie 13 lat, 5 miesięcy i 18 dni:

- od 31.01.1979 r. do 3.11.1985 r. w Szpitalu im. (...);
- od 4.11.1985 r. do 28.11.1987 r. w Szpitalu im. Jordana,
- od 22.10.1990 r. do 31.08.1993 r. w Szpitalu im. (...),
- od 29.01.2007 r. do 12.05.2007 r. w III Szpitalu Miejskim im. dr J.,
- od 21.05.2007 r. do 31.12.2008 r. w Wojewódzkim Wielospecjalistycznym Centrum Onkologii i Traumatologii im. M. K. na stanowisku „pielęgniarki anesteziologicznej”

z wyłączeniem okresów niewykonywania pracy, za które pracownik otrzymał po dniu 14.11.1991 r. wynagrodzenie lub świadczenie z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, gdyż zgodnie z art. 32 a ustawy emerytalnej przy ustalaniu okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze nie uwzględnia się powyższych okresów.

Za pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze Zakład nie uznał zatrudnienia w okresie od 5.09.1977 r. do 30.01.1979 r. w Szpitalu im. (...), gdyż zgodnie z oświadczeniem wnioskodawczyni w powyższym okresie pracowała ona na stanowisku „pielęgniarki” na oddziale chirurgii, a następnie „pielęgniarki” przyuczającej się na blok operacyjny, a stanowiska te nie są wykazane w Zarządzeniu Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dn. 7.02.1983 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach w zakładach pracy Resortu (...).

ZUS wyjaśnił, że ponownie rozpozna uprawnienia do rekompensaty, jeżeli w terminie miesiąca od otrzymania n/n decyzji wnioskodawczyni przedłoży nowe środki dowodowe potwierdzające jej pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, zaś złożenie dokumentów po tym terminie będzie skutkowało rozpatrzeniem uprawnień do rekompensaty od miesiąca, w którym zostaną przedłożone nowe środki dowodowe. Ponadto ZUS poinformował wnioskodawczynię, że doniesione dokumenty pozostają bez wpływu na wysokość świadczenia, gdyż okresy przebywania na zasiłkach dla bezrobotnych oraz pobrane kwoty z tego tytułu i wynagrodzenie za lata 1997-1998 zostały już ubezpieczonej uwzględnione decyzją przyznającą emeryturę z 23.08.2018 r. ZUS wskazał, że przeliczył podstawę wymiaru uwzględniając przedłożone wynagrodzenie za okres od 22.10.1990 r. do 31.08.1993 r. – co pozostaje bez wpływu, gdyż nadal najkorzystniejszy wyliczony wskaźnik z lat 1978-1987

/decyzja k. 79/.

Odwołanie od w/w decyzji złożyła T. S., wnosząc o jej zmianę poprzez przyznanie prawa do rekompensaty

/odwołanie k. 3/.

W odpowiedzi na odwołanie ZUS wniósł o jego oddalenie, podtrzymując dotychczasowe stanowisko w sprawie

/odpowiedź na odwołanie k. 4/.

W piśmie procesowym z 23.05.2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych podał, że po 14.11.1991 r. nie uwzględniono wnioskodawczyni jako pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze, w związku z art. 32 ust.1 a ustawy emerytalnej, okresów nieskładkowych od 11.02.1993 r. do 5.03.1993 r. oraz od 8.12.2008 r. do 31.12.2008 r., tj. 1 miesiąc i 17 dni

/ pismo procesowe ZUS z 23.05.2019 r. k. 137/.

Na rozprawie z 18.07.2019 r. wnioskodawczyni poparła odwołanie, precyzując swoje roszczenie w ten sposób, że wniosła o zaliczenie do stażu pracy wykonywanej w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze całego okresu zatrudnienia od 1.01.1979 r. do 29.07.2018 r. z wyłączeniem okresu kiedy nie pracowała, dodając, że nie jest w stanie precyzyjnie określić terminów.

Pełnomocnik organu rentowego wniosł natomiast o oddalenie odwołania, oświadczając, że organ rentowy uwzględnił okres od 31.01.1979 r. do 28.11.1987 r., jak również pozostałe okresy do 31.12.2008 r. wskazane w odpowiedzi na odwołanie, ponieważ tak przewidują przepisy, natomiast wyłączył okresy pobierania zasiłków chorobowych, jako okresy inieskładkowe, co jest wskazane w piśmie procesowym Zakładu z 22.05.2019 r.(k. 137), łącznie w ilości 1 miesiąca i 17 dni, wyjaśniając, że Zakład uwzględnił okresy wynikające z zaświadczenia zakładów pracy.

/e-prot. z 18.07.2019 r.: 00:00:52, 00:01:03, 00:01:11, 00:05:16/

W piśmie procesowym z 20.08.2019 r. wnioskodawczyni poparła odwołanie, argumentując, że nie nabyła prawa do wcześniejszej emerytury, lecz przeszła na emeryturę z wieku powszechnego w wieku 62 lat, wywodząc z powyższego, że ZUS powinien zaliczyć jej do stażu pracy w warunkach szczególnych cały okres zatrudnienia od 1977 r. do 2018 r., a nie jedynie do końca 2008 r., albowiem także po 2008 r. wykonywała pracę w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze. W efekcie wnioskodawczyni żądała:

- uwzględnienia, oprócz uznanego już przez organ rentowy okresu pracy w szczególnych warunkach od 31.01.1979 r. do 3.11.1985 r., dodatkowego okresu pracy od 1.11.1978 r. do 30.01.1979 r. na stanowisku pielęgniarki wykonującej pracę pielęgniarki anestezyjologicznej w Szpitalu im. (...) w Ł., z którego na zasadzie porozumienia między zakładami podjęła pracę w Szpitalu im. H. Jordana w Ł.,

- uwzględnienia 4 miesięcy pracy w warunkach szczególnych od 1.07.2004 r. do 31.10.2004 r. jako pielęgniarki anestezyjologicznej bloku operacyjnego Szpitala im. (...) w Ł.,

- uwzględnienia 3 miesięcy pracy w warunkach szczególnych od 1.10.2004 r. do 31.12.2004 r. w V Szpitalu Miejskim im. (...). Rodziny,

- uwzględnienia dodatkowo, oprócz już uznanego przez ZUS od 21.05.2007 r. do 31.12.2008 r., także dalszego okresu po 31.12.2008 r., gdy pracowała w Szpitalu im. (...) w Ł. aż do uzyskania świadczenia emerytalnego, tj. do 29.07.2018 r.

Wnioskodawczyni zarzuciła, że nie powinna ponosić konsekwencji błędnie wystawionych świadectw pracy przez pracodawcę, tym bardziej jeśli zakład pracy już nie istnieje. Ponadto oświadczyła, że prostuje daty wykonywania pracy w Szpitalu im. (...) w Ł. podając, że pracowała tam w warunkach szczególnych od 1.11.1978 r. do 3.11.1985 r.

/pisma procesowe wnioskodawczyni k. 144, 153/ .

W piśmie procesowym z 14.10.2019 r. organ rentowy podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie, akcentując, że łącznie Zakład przyjął, że wnioskodawczyni udowodniła okres 13 lat, 5 miesięcy i 18 dni pracy w szczególnym charakterze, a okresy, których uwzględnienia dodatkowo żąda zgodnie z pismem procesowym z 17.08.2019 r., łącznie dają jedynie 10 miesięcy, a zatem pozostają bez wpływu na uprawnienia odwołującej do rekompensaty

/pismo procesowe ZUS z 14.10.2019 r. k. 174/.

Na rozprawie w dn. 10.12.2019 r. – bezpośrednio poprzedzającej wydanie wyroku w n/n sprawie – wnioskodawczynie poparła odwołanie, ostatecznie precyzując, że wnosi o uwzględnienie do stażu pracy wykonywanej w warunkach szczególnych:

1) całego okresu zatrudnienia od 1.11.1978 r. do 3.11.1985 r. w Szpitalu im. (...) w Ł., jednocześnie oświadczając, że nie kwestionuje tego, że organ rentowy uwzględnił już do tego stażu jej okres pracy od 1.01.1979 r. do 31.11.1985 r. w tym szpitalu, oraz dodając, że w dokumentacji z w/w okresu zatrudnienia nie ma uwzględnionej jej wcześniejszej pracy jako pielęgniarki anestezyjologicznej mimo, że taką wykonywała;

2) okresu od 1.07.2004 r. do 31.08.2004 r. w Szpitalu (...) na stanowisku pielęgniarki anestezyjologicznej, jednocześnie oświadczając, że nie wnosi o uwzględnienie okresu zatrudnienia w tym szpitalu we wrześniu 2004 r.;

3) okresu zatrudnienia od 1.10.2004 r. do 31.12.2004 r. w Szpitalu im. (...) Rodziny R. na stanowisku pielęgniarki anestezyjologicznej;

4) okresu od 1.01.2009 r. do 29.07.2018 r. w Szpitalu im. (...) w Ł. R. na stanowisku pielęgniarki anestezyjologicznej.

Pełnomocnik ZUS wniósł o oddalenie odwołania, podtrzymując dotychczasową argumentację w sprawie.

/e-prot. z 10.12.2019 r.: 00:00:51, 00:01:01, 00:28:01, 00:28:07/

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Wnioskodawczynie – T. S. urodziła się (...)

/wniosek k. 1 akt ZUS/

Odwołująca ukończyła w dn. 16.06.1977 r. Medyczne Studium Zawodowe w Ł. na wydziale pielęgniarstwa uzyskując tytuł pielęgniarki dyplomowanej.

/dyplom k. 33, 225, życiorys k. 123, kwestionariusz k. 124, zaświadczenie k. 222/

W dn. 5.09.1977 r. wnioskodawczynie zawarła z Zespołem (...) w Ł. umowę o pracę, na podstawie której została zatrudniona w Szpitalu im. (...) w Ł. na czas próbny od 5.09.1977 r. do 18.09.1977 r. w wymiarze 46 godzin tygodniowo jako pielęgniarka.

/umowa o pracę z 5.09.1977 r. k. 27/

Następnie odwołująca została zatrudniona na mocy umowy o pracę z 19.09.1977 r. w Szpitalu im. (...) w Ł. na czas nieokreślony od 19.09.1977 r. w wymiarze 46 godzin tygodniowo jako pielęgniarka dyplomowana.

/umowa o pracę z 19.09.1977 r. k. 28 /

W okresie od 5.09.1977 r. do 30.10.1980 r. odwołująca pracowała w Szpitalu im. (...) w Ł. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku pielęgniarki na oddziale chirurgii.

Wnioskodawczynie pracując od 5.09.1977 r. do 30.10.1980 r. jako pielęgniarka na oddziale chirurgii otrzymywała w dodatek za pracę w systemie 3-zmianowym oraz za efektywną i uciążliwą pracę.

Od 1.11.1980 r. odwołująca została przesunięta na własną prośbę na blok operacyjny, gdzie była przyuczana jako pielęgniarka anestezyjologiczna. W związku z tym cofnięto jej od 1.11.1980 r. dotychczasowy dodatek za pracę 3-zmianową, ponieważ na bloku operacyjnym nie wykonywano pracy w systemie 3-zmianowym, a zamiast tego przyznano odwołującej dodatki na bloku.

Wnioskodawczyni była przyuczana do wykonywania zawodu pielęgniarki anestezjologicznej na bloku operacyjnym do czasu, gdy w dn. 3.06.1985 r. ukończyła kurs kwalifikacyjny dla pielęgniarek anestezjologicznych.

Od dnia 1.07.1985 r. do 31.08.1985 r. odwołująca wykonywała w w/w szpitalu pracę na stanowisku starszej pielęgniarki anestezjologicznej w dziale anestezjologii Szpitala im. (...) w Ł. w pełnym wymiarze czasu pracy.

Od 1.09.1985 r. wnioskodawczyni na własną prośbę została przeniesiona do pracy w izbie przyjęć.

We własnoręcznie napisanym życiorysie w dn. 5.03.1987 r. wnioskodawczyni podała, że od 5.09.1977 r. podjęła zatrudnienie w Szpitalu im. (...) w swoim wyuczonym zawodzie na oddziale chirurgicznym do 1979 r., a następnie w charakterze pielęgniarki anestezjologicznej na bloku operacyjnym.

/umowa o pracę k. 13 akt ZUS umowa o pracę k. 14 akt ZUS, oświadczenie wnioskodawczyni k. 73 akt ZUS, angaż z 14.08.1985 r. k. 22 akt ZUS, karta zasiłkowa k. 15 akt ZUS, a nadto k. 23, karty płac k. 16 – 21 akt ZUS, a nadto karty płac k. 18- 22, świadectwo pracy k. 25, karta obiegowa zmiany z 5.09.1977 r. k. 26, umowa o pracę z 5.09.1977 r. k. 27, umowa o pracę z 19.09.1977 r. k. 28, skierowanie do pracy z sierpnia 1977 r. k. 29, kwestionariusz osobowy k. 30, podanie o przyjęcie do pracy k. 31, życiorys k. 32, karta o stosunku do powszechnego obowiązku obrony k. 34, notatka służbowa k. 35, indywidualna karta opiniodawcza k. 36, oświadczenie z 5.09.1977 r. k. 38, angaż z 5.09.1977r. k. 39, wniosek z 3.10.1977 r. k. 40, karta obecności z 5.09.1977 k. 41, roczna karta ewidencji obecności w pracy k. 42-44, karta pracownika z przebiegiem pracy zawodowej k. 45 – 45 verte, angaż z 7.10.1977 r. k. 46, wnioski i decyzje o przyznanie dodatku specjalnego k. 47 – 77, wniosek o wycofanie dodatku za 3-zmianą pracę k. 78, wniosek k. 79, decyzja k. 80, angaże k. 81-82, 84, 89 -91, 94- 102, wnioski k. 83,85,87,92, decyzje k. 88, 93, oświadczenie k. 103, zaświadczenie k. 104,133, wniosek k. 108, własnoręcznie napisany życiorys wnioskodawczyni z 5.03.1987 r. k. 123, podanie k. 109, angaż k. 110, angaż k. 111, świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych k. 112, świadectwo pracy k. 188, zeznania wnioskodawczyni e-prot. z 18.07.2019 r.: 00:08:00 - 00:16:22 i e-prot. z 10.12.2019 r.: 00:06:12 -00:16:00 w zw. z e-prot. z 10.12.2019 r.: 00:23:16, zaświadczenie k. 224 /

Wnioskodawczyni otrzymała świadectwo pracy z 11.11.1985 r. wystawione przez Zespół (...) w Ł., w którym poświadczono, że w okresie od 5.09.1977 r. do 3.11.1985 r. wykonywała w pełnym wymiarze czasu pracę na stanowiskach: 1) pielęgniarki, 2) pielęgniarki anestezjologicznej, 3) starszej pielęgniarki anestezjologicznej.

/świadectwo pracy k. 12 akt ZUS/

Odwołująca otrzymała także wystawione w dn. 20.09.1985 r. przez Zespół (...) w Ł. świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach, w którym poświadczono, że była w w/w zakładzie pracy zatrudniona od 5.09.1977 r. i w tym okresie od 1.02.1984 r. do 31.08.1985 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywała prace pielęgniarki anestezjologicznej w D. Anestezjologii na stanowisku pielęgniarki anestezjologicznej wymienionym w wykazie A dziale XII, poz. 1 pt 2 wykazu stanowiącego załącznik do zarządzenie Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dn. 30.08.1983 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach w zakładach pracy resortu służby zdrowia.

/ świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych k. 112/

W drugim spornym okresie od 1.07.2004 r. do 31.08.2004 r. wnioskodawczyni była zatrudniona w Wojewódzkim Centrum (...) im. dr Z. R. w Ł. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku starszej pielęgniarki anestezjologicznej na Oddziale Anestezjologii.

Następnie pracowała od 1.09.2004 r. do 30.09.2004 r. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku starszej pielęgniarki na Oddziale Klinicznym Ortopedii Dorosłych Wojewódzkiego Centrum (...).

/umowy o pracę k. 155, 214, 247, 278, świadectwo pracy k. 154, wypowiedzenie warunków umowy karta nienumerowana w aktach ZUS przed k. 39 akt ZUS, dokumentacja płacowa k. 244, angaż k. 248, zeznania wnioskodawczyni e-prot. z 10.12.2019 r.: 00:06:12 -00:16:00 w zw. z e-prot. z 10.12.2019 r.: 00:23:16/

Wnioskodawczyni otrzymała wystawione w dn. 30.09.2004 r. przez Wojewódzkie Centrum (...) im. dr Z. R. w Ł. świadectwo pracy, w którym potwierdzono, że była zatrudniona w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku starszej pielęgniarki od 1.07.2004 r. do 30.09.2004 r.

/świadectwo pracy k. 154, 228, 246/

W trzecim spornym okresie od 1.10.2004 r. do 31.12.2004 r. wnioskodawczyni wykonywała w V Szpitalu Miejskim im. (...) w Ł. pracę w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku starszej pielęgniarki anestezyjologicznej na bloku operacyjnym na oddziale anestezyjologii.

/umowa o pracę k. 209, świadectwo pracy k. 156, 181, zeznania wnioskodawczyni e-prot. z 10.12.2019 r.: 00:06:12 -00:16:00 w zw. z e-prot. z 10.12.2019 r.: 00:23:16, listy płac k. 159, 236, karta zasiłkowa k. 182, zaświadczenie o zatrudnieniu k. 183, zaświadczenie płatnika składek k. 184, podanie k. 202, zakres czynności k. 205, zakres zadań o odpowiedzialności pielęgniarki anestezyjologicznej k. 206, zaświadczenie o ukończeniu instruktażu wstępnego ogólnego – stanowiskowego w zakresie bhp k. 207, informacje o dodatkowych warunkach zatrudnienia k. 208, podanie k. 210, notatka służbowa k. 211, druk (...) P (...) k. 212/

Zgodnie ze świadectwem pracy z 29.07.2018 r. wnioskodawczyni pracowała w Wojewódzkim Wielospecjalistycznym Centrum Onkologii i Traumatologii im. M. K. w Ł. od 21.05.2007 r. do 29.07.2018 r. na stanowisku starszej pielęgniarki w Oddziale Hematologii z Pododdziałem Chemioterapii – Klinika (...).

/świadectwo pracy k. 41 akt ZUS, zeznania wnioskodawczyni e-prot. z 10.12.2019 r.: 00:06:12 -00:16:00 w zw. z e-prot. z 10.12.2019 r.: 00:23:16/

Zgodnie z wystawionym w dn. 29.07.2018 r. świadectwem wykonywania pracy w szczególnych warunkach wnioskodawczyni od 21.05.2007 r. do 29.07.2018 r. była zatrudniona w Wojewódzkim Wielospecjalistycznym Centrum Onkologii i Traumatologii im. M. K. w Ł. i w tym okresie od 21.05.2007 r. do 31.10.2008 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywała pracę na stanowisku starszej pielęgniarki w Oddziale (...) Paliatywnej i Oddziale (...) Onkologicznej wymienionej w Wykazie A Dziale XII poz. 1 c, pkt 2 oraz od 1.11.2008 r. do 31.12.2008 r. wykonywała pracę starszej pielęgniarki w Oddziale Intensywnej Terapii i Anestezyjologii wymienionym w wykazie A dział XII poz. 1 a, pkt 2 stanowiącym załącznik do zarządzenia Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z 12.07.1983 r. (Dz.Urz. Nr 8/83 ze zm. – Z.. (...) z 13.02.1989 r. Dz.Urz. Nr 2/89) w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach w zakładach pracy resortu zdrowia i opieki społecznej.

W/w pracodawca podał także w przedmiotowym świadectwie, że od 1.01.2009 r. do 29.07.2018 r. wnioskodawczyni wykonywała prace na stanowisku starszej pielęgniarki w Oddziale Intensywnej Terapii i Anestezyjologii oraz Oddziale Hematologii z Pododdziałem Chemioterapii – Klinika (...) stanowiącym załącznik Nr 2 poz. 24 do ustawy o emeryturach pomostowych z 19.12.2008 r.

/świadectwo pracy w warunkach szczególnych k. 157/

Do dnia 31.12.2008 r. wnioskodawczyni bezspornie udowodniła staż pracy wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze w łącznej ilości 13 lat, 5 miesięcy i 18 dni pracy na stanowisku „pielęgniarki anestezyjologicznej” w następujących okresach:

- od 31.01.1979 r. do 3.11.1985 r. w Szpitalu im. (...);

- od 4.11.1985 r. do 28.11.1987 r. w Szpitalu im. Jordana,

- od 22.10.1990 r. do 31.08.1993 r. w Szpitalu im. (...),

- od 29.01.2007 r. do 12.05.2007 r. w III Szpitalu Miejskim im. dr J.,

- od 21.05.2007 r. do 31.12.2008 r. w Wojewódzkim Wielospecjalistycznym Centrum Onkologii i Traumatologii im. M. K..

/okoliczności niesporne/

W okresie od 11.02.1993 r. do 5.03.1993 r. oraz od 8.12.2008 r. do 31.12.2008 r. wnioskodawczyni pobierała zasiłki chorobowe, tj. łącznie 1 miesiąc i 17 dni.

/niesporne, a nadto pismo ZUS k. 137/.

Wnioskodawczyni złożyła w dn. 31.07.2018 r. wniosek o emeryturę razem z rekompensatą za pracę wykonywaną w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze.

/wniosek k. 1 akt ZUS/

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie powołanych dokumentów załączonych do akt sprawy oraz akt ZUS-owskich, których autentyczności nie kwestionowała żadna strona, a i Sąd nie znalazł powodów by czynić to z urzędu, a nadto częściowo w oparciu o zeznania wnioskodawczyni, a mianowicie w takim zakresie w jakim znajdowały one potwierdzenie w treści dokumentów pochodzących ze spornych okresów zatrudnienia.

Sąd Okręgowy nie dał wiary zeznaniom wnioskodawczyni, że w pierwszym spornym okresie od 1.11.1978 r. do 30.01.1979 r. w Szpitalu im. (...) w Ł. wykonywała stale i w pełnym wymiarze czasu pracę na bloku operacyjnym będąc przyuczana do pracy pielęgniarki anestezjologicznej. Zeznania wnioskodawczyni w tym zakresie nie pokrywały się bowiem z treścią dostępnych i okazanych skarżącej dokumentów, a w szczególności z notatką służbową zalegającą za kartą 35, z wnioskami zalegającymi za kartą 40, 47 i 78 oraz z własnoręcznie napisanym przez odwołującą życiorysem z dnia 5.03.1987 r. zalegającym za kartą 123, w którym wprost sama podała, że do 1979 r. pracowała na oddziale chirurgicznym, a następnie w charakterze pielęgniarki anestezjologicznej na bloku operacyjnym. Odwołująca nie kwestionowała w/w dokumentów co do ich autentyczności, a jedynie przedstawiała własną wersję, która jednak nie znajduje żadnego pokrycia w treści tych dokumentów,. Analiza przedmiotowych dokumentów i łączne zestawienie ich treści wskazuje natomiast na to, że w tym spornym okresie wnioskodawczyni była zatrudniona na stanowisku pielęgniarki na oddziale chirurgii i wykonywała tam pracę w systemie 3-zmianowym, za co otrzymywała specjalny dodatek, a na blok operacyjny została przeniesiona do pracy pielęgniarki anestezjologicznej dopiero w okresie późniejszym, w związku z czym cofnięto jej dodatek za pracę 3-zmianową, ponieważ na bloku operacyjnym nie odbywała się taka praca. Organ rentowy uwzględnił zaś do pracy w warunkach szczególnych okres zatrudnienia skarżącej w tym zakładzie pracy od 31 stycznia 1979 r., co jest zgodne z oryginalną dokumentacją. W zachowanej oryginalnej dokumentacji z tego okresu zatrudnienia nie ma żadnych innych dokumentów, które dawałyby możliwość przyjęcia, że przed tym dniem wnioskodawczyni stale i w pełnym wymiarze czasu pracy była rzeczywiście przyuczana do pracy pielęgniarki anestezjologicznej na bloku operacyjnym w Szpitalu im. (...). Przeciwnie twierdzenia odwołującej, że miało to miejsce już od 1.11.1978 r. pozostały gołosłowne aż do zakończenia postępowania odwoławczego przed sądem, a jako takie są one nieudowodnione.

Podkreślenia wymaga w tym miejscu, że osobowe źródła dowodowe - w tym zeznania strony procesowej- muszą być skonfrontowane z istniejącą dokumentacją i dopiero uzyskanie przekonania graniczącego z pewnością co do przebiegu zatrudnienia, może pozwolić na pozytywne rozstrzygnięcie o prawie do świadczeń. Ocena osobowych źródeł dowodowych musi być przy tym wolna od jakiegokolwiek dowolności, uwzględniając reguły logiki oraz zasady doświadczenia zawodowego (tak SA w Szczecinie w wyroku z 27 października 2016 r III AUa 41/16 LEX nr 2151525). Jak już wyżej wskazano, zeznania wnioskodawczyni okazały się sprzeczne z istniejącą dokumentacją osobową ze spornego okresu zatrudnienia od 1.11.1978 r., wobec czego w uznaniu Sądu nie zasługują one na wiarę.

Odwołująca poprzestała na złożeniu zeznań i nie zaferowała żadnych wiarygodnych dowodów, które potwierdziłyby w/w wersję, mimo że skarżąca została prawidłowo pouczone o spoczywającym na niej jako stronie twierdzącej

obowiązku dowodzenia faktów, z których wywodzi skutki prawne z zgodnie z art. 6 k.c. /e-prot. z 18.07.2019 r.: 00:18:07/.

Co się tyczy kolejnych 2 spornych okresów wykonywania stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku pielęgniarki anestezjologicznej, tj. od 1.07.2004 r. do 31.08.2004 r. w Szpitalu im. (...) oraz od 1.10.2004 r. do 31.12.2004 r. w V Miejskim Szpitalu im. (...). Rodziny, to Sąd dał wiarę zeznaniom wnioskodawczyni, albowiem w tym zakresie korelowały one z zachowanymi oryginalnymi dokumentami osobowymi z obu w/w okresów zatrudnienia. W tej części nie kwestionował zresztą także organ rentowy wartości dowodowej dostępnych dokumentów i zeznań odwołującej, a w końcowym stanowisku przed Sądem jedynie poprzestał na twierdzeniu, że nie są to okresy wystarczające do przyjęcia, że wnioskodawczyni legitymuje się wymaganym okresem wykonywania pracy w warunkach szczególnych uprawniającym ją do rekompensaty.

Odnosnie czwartego spornego okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach od 1.01.2009 r. do 29.07.2018 r. w Szpitalu im. (...), to nie było sporne między stronami, że wnioskodawczyni faktycznie w tym czasie wykonywała stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracę pielęgniarki anestezjologicznej, natomiast spór zasadzał się w tym zakresie wyłącznie do oceny prawnej możliwości zaliczenia tego okresu do stażu pracy w warunkach szczególnych, co będzie przedmiotem rozważań prawnych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie podlega oddaleniu.

Przedmiotem postępowania było rozstrzygnięcie czy ubezpieczonej przysługuje prawo do rekompensaty z tytułu pracy w warunkach szczególnych.

Kwestie dotyczące rekompensaty uregulowane zostały w przepisach ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (t.j.Dz. U. z 2018 r. poz. 1924 z późn. zm.).

Zgodnie z art. 2 pkt 5 tej ustawy rekompensata stanowi odszkodowanie za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze dla osób, które nie nabyły prawa do emerytury pomostowej.

Stosownie do art. 21 ust. 1 ustawy, rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS wynoszący co najmniej 15 lat. Zgodnie z art. 21 ust. 2 powoływanej ustawy, rekompensata nie przysługuje osobie, która nabyła prawo do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

A zatem, zgodnie z ogólnymi zasadami, prawo do jej otrzymania mają osoby urodzone po 1948 r., które przed 1 stycznia 2009 r. (data wejścia w życie ustawy o emeryturach pomostowych) wykonywały przez co najmniej 15 lat pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów obowiązujących do 31 grudnia 2008 r.

Zauważyć należy, że stosownie do art. 21 tej ustawy, rekompensata przysługuje ubezpieczonemu urodzonemu po 31 grudnia 1948 r., jeżeli przed dniem 1 stycznia 2009 r. wykonywał przez co najmniej 15 lat prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów art. 32 i 33 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a nie ma prawa do emerytury określonej:

-w art. 46 w związku z art. 29, 32 i 33 lub art. 39, art. 50, art. 50a lub art. 50e albo art. 184 ustawy emerytalnej,

-art. 34 i 48 w związku z art. 49 ustawy emerytalnej w brzmieniu obowiązującym do 31 grudnia 2006 r. albo:

-art. 3 ust. 1 lub 2 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z FUS oraz ustawy Karta Nauczyciela,

-art. 88 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela oraz nie ma prawa do emerytury pomostowej.

W myśl art. 23 ust.1 i 2 powołanej ustawy, ustalenie rekompensaty następuje na wniosek ubezpieczonego o emeryturę; rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, o którym mowa w przepisach art. 173 i art. 174 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Celem rekompensaty, podobnie jak i emerytury pomostowej, jest łagodzenie skutków utraty możliwości przejścia na emeryturę przed osiągnięciem wieku emerytalnego przez pracowników zatrudnionych przy pracach w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. W przypadku rekompensaty realizacja tego celu polega jednak nie na stworzeniu możliwości wcześniejszego zakończenia aktywności zawodowej, lecz na odpowiednim zwiększeniu podstawy wymiaru emerytury z FUS, do której osoba uprawniona nabyła prawo po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego (zob. np. M. Zieleniecki, Komentarz do art. 21 ustawy o emeryturach pomostowych, LEX/el. 2017; wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 31.03.2016 r., III AUa 1899/15, LEX 2044406).

Przepisy art. 2 pkt 5 i art. 21 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych formułują dwie zasadnicze przesłanki nabycia prawa do rekompensaty, tj.:

- 1) nienabycie prawa do emerytury pomostowej,
- 2) osiągnięcie okresu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu ustawy o emeryturach i rentach z FUS wynoszącego co najmniej 15 lat.

Przesłanką negatywną zawartą w art.21 ust.2 ustawy o emeryturach pomostowych jest nabycie prawa do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Skoro zgodnie z art.23 ustawy o emeryturach pomostowych rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, a zgodnie z art. 173 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS kapitał początkowy ustala się dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., za których były opłacane składki na ubezpieczenie społeczne przed dniem 1 stycznia 1999 r., to warunek sformułowany w art. 21 ust.2 ustawy o emeryturach pomostowych należy rozumieć w taki sposób, że rekompensata jest adresowana wyłącznie do ubezpieczonych objętych systemem emerytalnym zdefiniowanej składki, którzy przed osiągnięciem podstawowego wieku emerytalnego nie nabyli prawa do emerytury z FUS obliczanej według formuły zdefiniowanego świadczenia.

Analiza układu warunkującego prawo do emerytury pomostowej prowadzi do wniosku, że świadczenie to przysługuje tym pracownikom, którzy osiągnęli co najmniej 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 32 ust.1 i 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, ale nie nabyli prawa do emerytury pomostowej z powodu nieuznania ich pracy za wykonywaną w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych.

Odesłanie ustawowe zawarte w art. 21 ustawy o emeryturach pomostowych wymaga przedstawienia przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych regulujących kwestię okresu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Zgodnie z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1270 z późn. zm.), ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 ust. 1. Stosownie do dyspozycji tego przepisu, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia.

Art. 32 ust. 4 cytowanej ustawy stanowi, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych. Mowa tu o rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.).

W myśl § 1 wskazanego rozporządzenia, stosuje się je do pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, wymienione w § 4-15 rozporządzenia oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia.

W myśl § 2 ust. 1 natomiast, okresami uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu uważa się okresy, w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Brak świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie przekreśla możliwości ustalania, że ubezpieczony pracę w takim charakterze rzeczywiście wykonywał.

W szczególności wnioskodawca może wykazywać innymi środkami dowodowymi, że jego praca świadczona była w warunkach szczególnych. W postępowaniu z zakresu ubezpieczeń społecznych stosuje się bowiem te same reguły dowodzenia, jak w zwykłym procesie cywilnym. Zastosowanie mają zatem art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. Świadectwo pracy w warunkach szczególnych wydane pracownikowi przez pracodawcę stanowi tylko domniemanie, że okres pracy w nim podany jest okresem pracy w warunkach szczególnych, o którym mowa w art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS. W sytuacji zatem, kiedy brak wymaganego świadectwa wystawionego przez pracodawcę, sąd może prowadzić postępowanie dowodowe zmierzające do ustalenia, czy praca wykonywana przez stronę, była realizowana w warunkach wymaganych przepisami rozporządzenia i czy ubezpieczony zajmował któreś ze stanowisk pracy wymienionych w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (por. np. wyrok SA w Katowicach z 4 listopada 2008 r., III AUa 3113/08, LEX nr 552003, wyrok SA w Łodzi z 8 kwietnia 2014 r., III AUa 1182/13, Legalis nr 1024167, wyrok SA w Rzeszowie z 3 września 2014 r., III AUa 253/14, Legalis nr 1079460, wyrok w S. z 19 maja 2016 r., III AUa 918/15, Legalis nr 1508998).

Zgodnie z art. 473 k.p.c., w postępowaniu przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych nie stosuje się żadnych ograniczeń dowodowych. To sprawia, że fakt zatrudnienia, bądź jego brak w szczególnych warunkach może być dowodzony za pomocą każdego środka dowodowego. Sąd w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, inaczej niż organ rentowy w postępowaniu administracyjnym, nie obowiązują ograniczenia dowodowe. W sprawach tych, zgodnie z art. 473 § 1 k.p.c., nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i z przesłuchania stron. Oznacza to, że również w sprawie o świadczenie, w której niezbędne jest ustalenie, iż ubezpieczony posiada staż pracy w szczególnych warunkach, Sąd jest władny dokonać ustaleń dotyczących obowiązków ubezpieczonego w trakcie zatrudnienia, na podstawie dowodów osobowych, np. dowodu z zeznań świadka oraz dowodu z przesłuchania samego ubezpieczonego (por. wyrok SA w Lublinie z 6 marca 2019 r., III AUa 787/18, LEX nr 2637028). Istotne jest, że w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków lub z przesłuchania stron nie podlega żadnym ograniczeniom. Zatem każdy istotny fakt, w tym taki, którego ustalenie jest niezbędne do przyznania ubezpieczonemu określonego świadczenia, może być dowodzony wszelkimi dostępnymi środkami także wówczas, gdy z dokumentu prywatnego wynika co innego. Oznacza to, że treść świadectwa pracy oraz innej dokumentacji osobowej może być podważana w każdy sposób. Dokonana przez pracodawcę w świadectwie pracy ocena charakteru zatrudnienia pracownika nie jest bowiem dla sądu wiążąca. Dokument ten podlega co do swojej wiarygodności i mocy dowodowej takiej samej ocenie, jak każdy inny dowód. Istnienie świadectw pracy oraz innej dokumentacji osobowej w odniesieniu do spornego okresu zatrudnienia nie uniemożliwia przeprowadzenia postępowania dowodowego na okoliczność ustalenia, czy świadczona praca odpowiada pracom wykonywanym w warunkach szczególnych w myśl przepisów rozporządzenia z 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach (Dz. U. Nr 8, poz. 43) (por. wyrok SA w Białymstoku z dnia 20 listopada

2018 r., III AUa 345/18, LEX nr 2617820, LEX nr 2617820). Zawsze jednak należy wziąć pod uwagę całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i reguły wynikające z art. 233 § 1 k.p.c. Oznacza to, że zeznania strony procesowej muszą być w każdorazowo skonfrontowane z całą istniejącą dokumentacją osobową i dopiero uzyskanie przekonania graniczącego z pewnością co do przebiegu zatrudnienia, może pozwolić na pozytywne rozstrzygnięcie o prawie do świadczeń, przy czym ocena osobowych źródeł dowodowych, w tym zeznań strony, musi być wolna od jakiegokolwiek dowolności, uwzględniając reguły logiki oraz zasady doświadczenia zawodowego (tak SA w Szczecinie w wyroku z 27 października 2016 r. III AUa 41/16 LEX nr 2151525).

Bezspornym w sprawie jest, że ubezpieczona urodziła się po 31 grudnia 1948 r. i nie posiada prawa do emerytury ustalonej na podstawie powołanych powyżej przepisów.

Spór natomiast sprowadzał się do ustalenia, czy ubezpieczona spełnia warunek dotyczący posiadania na dzień 1 stycznia 2009 r. co najmniej 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych. Odwołująca bezspornie wykazała ten staż w ilości jedynie 13 lat, 5 miesięcy i 18 dni.

W pierwszej kolejności Sąd zważył, że żądanie wnioskodawczyni co do uwzględnienia dodatkowego okresu wykonywania przez nią pracy w warunkach szczególnych w Szpitalu im. (...) po 31.12.2008 r. do 29.07.2018 r. kiedy nadal stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywała pracę pielęgniarki anestezyjologicznej było niezasadne, albowiem z powołanych wyżej przepisów wprost wynika, że prawo do rekompensaty mają osoby urodzone po 1948 r., które **przed 1.01.2009 r.** wykonywały co najmniej przez 15 lat prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów obowiązujących do 31.12.2008 r. (art. 32 i 33 ustawy emerytalnej). A zatem po dacie 31.12.2008 r. nie jest możliwe uwzględnienie takiej pracy. Zaskarżona decyzja w tym zakresie była tym samym prawidłowa.

Powyższe oznacza w realiach badanej sprawy, że pozostałe sporne okresy przed 1.01.2009 r., nawet jeśli wszystkie byłyby w całości zaliczone wnioskodawczyni do jej bezspornego stażu pracy w warunkach szczególnych ustalonego na dzień 31.12.2008 r. ilości 13 lat, 5 miesięcy i 18 dni, i tak łącznie nie dałyby wymaganych co najmniej 15 lat takiego stażu pracy.

Przypomnieć bowiem należy, że pozostałe 3 sporne okresy, których dotyczyło roszczenie wnioskodawczyni w ostatecznie sprecyzowanej postaci, to:

- 1) od 1.11.1978 r. do 30.01.1979 r. w Szpitalu im. (...) (3 miesiące),
- 2) od 1.07.2004 r. do 31.08.2004 r. w Szpitalu im. (...) (2 miesiące),
- 3) od 1.10.2004 r. do 31.12.2004 r. w V Miejskim Szpitalu im. (...). Rodziny (3 miesiące).

Sąd Okręgowy zważył jednak, że z zachowanych oryginalnych dowodów pochodzących z badanych okresów zatrudnienia od 1.07.2004 r. do 31.08.2004 r. (2 miesiące) w Szpitalu im. (...) oraz od 1.10.2004 r. do 31.12.2004 r. (3 miesiące) w V Miejskim Szpitalu im. (...). Rodziny i z korelujących z nimi zeznaniami wnioskodawczyni wynika, że faktycznie w tym czasie odwołująca wykonywała stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracę na stanowisku pielęgniarki anestezyjologicznej, która jest wymieniona wykazie A dział XII, poz. 1 stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent inwalidzkich dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983 r., nr 8, poz. 43 ze zm.), a także w wykazie A dział XII poz. 1 a pkt 2 wykazu stanowiącego załącznik do zarządzenia Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z 30.08.1983 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach w zakładach pracy resortu (...) - /Dz.Urz. Nr 2/88 ze zm. z 13.02.1989 r. poz. 5/. Jednakże oba w/w sporne okresy dają łącznie dodatkowy staż pracy w warunkach szczególnych w ilości jedynie 5 miesięcy.

Natomiast co do pierwszego spornego okresu od 1.11.1978 r. do 30.01.1979 r. kiedy według twierdzeń skarżącej wykonywała ona w Szpitalu im. (...) stale i w pełnym wymiarze czasu na bloku operacyjnym pracę pielęgniarki

anestezjologicznej, do której była przyuczana, to wersja ta przede wszystkim w ocenie Sądu nie została przez skarżącą udowodniona. W tym zakresie twierdzenia skarżącej są bowiem sprzeczne z zachowanymi oryginalnymi dokumentami osobowymi z w/w okresu zatrudnienia, a zwłaszcza z wnioskami zalegającymi w aktach sprawy za kartą 40, 47, 78, jak i własnoręcznie napisanym przez odwołującą życiorysem (k. 123), których analiza i zestawienie treści wskazuje, że do 30 stycznia 1979 r. (od 31 stycznia 1979 r. organ rentowy uznał pracę skarżącej za pracę w warunkach szczególnych) wnioskodawczyni wykonywała pracę pielęgniarki na oddziale chirurgii w w/w szpitalu w systemie 3-zmianowym, za co otrzymywała specjalny dodatek, a na blok operacyjny jako pielęgniarka anestezjologiczna została przeniesiona dopiero później. Należy podkreślić, że odwołująca nie kwestionowała autentyczności w/w dokumentów, a jedynie poprzestała na przedstawieniu własnej wersji, której prawdziwości jednak nie wykazała żadnymi wiarygodnymi dowodami, przez co jej twierdzenia pozostały w tym zakresie gołosłowne. Tym niemniej, jedynie na marginesie, Sąd pragnie wskazać, że nawet jeśli i ten okres zostałby zaliczony wnioskodawczyni do stażu pracy wykonywanej w warunkach szczególnych (choć nie ma ku temu przesłanek wobec braku wiarygodnych dowodów), to byłoby to dodatkowo jedynie 3 miesiące takiego stażu - a zatem nawet łącznie z dodatkowymi 5 miesiącami ze spornych okresów zatrudnienia od 1.07.2004 r. do 31.08.2004 r. (2 miesiące) w Szpitalu im. (...) oraz od 1.10.2004 r. do 31.12.2004 r. (3 miesiące) w V Miejskim Szpitalu im. (...). Rodziny oraz przy uwzględnieniu okresów nieskładkowych od 11.02.1993 r. do 5.03.1993 r. oraz od 8.12.2008 r. do 31.12.2008 r., tj. 1 miesiąc i 17 dni wraz z bezspornym stażem wnioskodawczyni wykazanym do dnia 31.12.2008 r. w ilości 13 lat, 5 miesięcy i 18 dni, dałoby to ostatecznie łącznie tylko 14 lat, 3 miesiące i 5 dni.

A zatem nie został spełniony warunek posiadania przez skarżącą na dzień 1.01.2009 r. co najmniej 15 letniego okresu zatrudnienia w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych.

Mając to wszystko na uwadze, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć wnioskodawczyni wraz z pouczeniem, iż ma on prawo wniesienia apelacji od tego wyroku do Sądu Apelacyjnego w Łodzi za pośrednictwem Sądu Okręgowego w Łodzi w terminie 14 dni od dnia doręczenia wyroku wraz z uzasadnieniem.

A.P.